

**Ne merimo življenja s časom,
temveč s trenutki, ki nam odvzamejo dih.**

Nekateri so pričakovali konec šole, konec teh zapuščenih, prašnih učilnic, toda mi smo pričakovali le izmenjavo s sosednjo Madžarsko. Prvi dan je v meni tako neznosno vrelo, napetost, pričakovaje, strah je vil moje žile, mrzel zrak vetra, ki je v resnici bil tako nežen in prav nič leden, me je zaskel. Nisem vedela, kaj naj pričakujem, ali naj jočem, ali naj se smejem. Zelo rada spoznavam druge in komunikacija mi nikoli ni delala težav, toda takrat res nisem vedela, kako naj se počutim. Ali me bodo sprejeli, jim bom všeč, ali naj bom bolj tiha, mirna, ali naj jih takoj objamem, ali jim bo všeč darilo? Polno vprašanj, ki so belili mojo glavo in mi po telesu spuščali vedno nove strašne občutke. Na vlaku sem se neverjetno dobro počutila in se neznansko dobro razumela z Marjetko, z njo filozofirala in čas je prijetno mineval.

Odpravili smo se na njihovo šolo, Ai Kossuth Laioš, kjer se je izmenjava pričela. V šoli so nas čudno ogledovali, v njihovih mislih je bilo morda obrekovanje. Z gostiteljico se najprej nisva ne vem kako dobro ujeli, kajti imela je preveč dela s svojimi prijateljicami in že pri dan sem ji skočila v objem. Po pojedini in organiziranih igrah smo se odpravili domov. Bilo pa je neverjetno, da sem se z njimi lahko tako zelo sprostila, ni bilo napetosti in slabega počutja. Z gostiteljico Vivian je bila tudi njena sestrična, ki šteje 10 let. Takoj mi je bila všeč. Z njenim bratom in sestrično smo se odpravili na sladoled. Ves čas smo se pogovarjali in se trudili, da bi se razumeli. Na sladoled pa so prišli tudi drugi: Petra z Marjetko, Ilonka z Ano, Dori s Urško, Lilli Kulli z Lučko. Tam smo se vsi pogovarjali v svojem jeziku, toda imeli smo se neznansko lepo. Ko smo se vrnili, smo se pripravili za spanje, toda naše spanje je bilo vse kaj drugega kot spanje. Pogovarjali smo se pozno ponoči. Počutila sem se sprejeto in dali so mi vedeti, kako pomembna sem. Pogovarjali smo se o družini, moji hiši, o mobitelu, o glasbi in niti za trenutek ni bilo tišine. Prvi dan sem spala izredno dobro, kar se meni le poredko zgodi. Res smo se ujeli. Madžari so neverjetno gostoljubni, cela miza je bila polna jedi in mama je ves čas skrbela, da dovolj pijem in jem. Bili so tako prijazni, da sem se že zamislila, kaj delam v Sloveniji. V spomin se mi je vtisnilo, kako je njena mama, ki je prijazna, sproščena in odlična oseba, prišla pome, ker sem vegetarijanka, me odpeljala domov, da sem pojedla in da mi ni bilo treba gledati ljudi, ki so jedli meso.

Oče je zelo prijeten človek, človek z nasmehom do ušes, črnih las, temnih oči. Duhovit in izobražen. Pri njih dela le on, kot pri večini tam. Mama je doma in skrbi za dva otroke. Tomi, njen brat, je dobesedno car.

Z njihovo družbo smo se srečavali zunaj in se smejali. Bila se jim simpatična, prijazna, ves čas sem se nekaj zabavala. Res smo se dobro ujeli in se dobro počutili. Bili smo malo doma, veliko pa zunaj z drugimi, ki so prav tako sodelovali v izmenjavi.

Vzelo mi je dih. Prav tu sem našla stvari, ki so mi odvzele dih, tu v državi, v kateri sem mislila, da ni toliko dobrote, gostoljubja in dobrega počutja. In sedaj bi prav tako rada osrečila svojo gostiteljico in drugim dokazala, da je prijateljstvo res čisto brez meja.

Madžarska me je presenetila v vseh pogledih in cenim priložnost za to izmenjavo. Tako sem pripravljena novim doživetjem naproti in še naprej sodelovati.